

противъ Дрангова, веднага следъ балканската война. Като воененъ министъръ, той каза за него оскърбителни думи предъ Народното събрание, на което азъ му отвърнахъ въ пълна мѣрка. Генералъ Фичевъ даде подъ съждъ Дрангова; понеже военносъдебниятъ законъ не позволяваше да му бѣда защитникъ, написахъ писмена пледоария и Стефанъ Стефановъ я разви презъ военния съждъ въ Пловдивъ. Разбира се, Дранговъ бѣ оправданъ. Покойниятъ професоръ Асенъ Златаровъ сѣщо така бѣше измежду най-отзивчивитѣ сътрудници на списанието. Презъ войната той бѣше червенокръстецъ.

Йовковъ ходѣше при отдѣлнитѣ сътрудници и до печатницата. Въ кратко време той се опозна съ всички и можеше спокойно самъ да ръководи цѣлата работа. Но финансово списанието бѣ зле. Събирахме отъ разни страни нѣкакъвъ фондъ, обаче, главната тежестъ падаше на Ал. Паскалева.

Ето на 6. III. 1914 година каква бележка ми е оставилъ Йовковъ на бюрото, понеже се е стѣснявалъ да ми каже сѣщото нѣщо устно:

„Драги Григоре,

Нареди да ми се изплати хонорара. Паскалевъ случайно ми бѣше казалъ единъ день, че ще направи това на първо число, но кой знай защо, не го направи. Азъ ще чакамъ още утре, защото съмъ останалъ безъ пари.

Съ поздравъ: Й. Йовковъ“.